

Arrest

nr. 302 190 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 29 december 2023.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 10 januari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. FONTAINE, loco advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u een etnische Pasjtoen en hangt u de soennitische islam aan. U bent sinds kort verloofd met een Afghaanse. U bent geboren en getogen in [N.], een dorp in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Gedurende 4 jaar hebt u school gelopen,

maar dat diende u stop te zetten vanwege de slechte veiligheidssituatie. U heeft ook gewerkt in Afghanistan. Eerst bracht u zand en klei rond in een kar en ging u bijklussen bij een mecanicien, de laatste paar maanden werkte u als zelfstandig riksjauffeur.

Ongeveer 3,5 jaar geleden vluchtte uw oudste broer [T.G.] [...] uit Afghanistan vanwege problemen met de taliban tijdens een cricketspel. Hij reisde naar België en diende hier op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juni 2021 kende het CGVS hem het statuut van subsidiaire bescherming toe omwille van de toenmalige aard en mate van het willekeurig geweld in jullie regio van herkomst. Na [T.G.'s] vertrek werd jullie vader ontvoerd door de taliban. De dorpsouderen deden vele pogingen om hem terug te krijgen doch tevergeefs. De taliban wil hem enkel vrijlaten indien jullie (i.e. de zonen van uw vader) aan hen worden overgedragen.

Later kreeg u zelf ook problemen met de taliban. Op een nacht vroeg een dorpeling of u hem en zijn gezin met uw riksja naar een huwelijksfeest kon voeren. Aanvankelijk weigerde u dat omdat dergelijke ritten in de nacht hinder met de taliban konden opleveren, maar na herhaaldelijk aandringen stemde u toch in. Op de terugweg kwam u een groepje talibs tegen, die u staande hielden en van wie u één persoon herkende van in het dorp. Ze ondervroegen u, zeiden dat u zo laat niet meer buiten mocht en lieten u uiteindelijk gaan. U vertelde aan niemand wat er gebeurd was. 's Anderendaags ging u niet werken omdat u verlof had, en de dag daarna evenmin omdat u nergens zin in had en alleen wilde zijn. U kreeg die dag telefoon van uw maternale oom, die u vroeg om naar zijn huis te gaan. Toen u 's avonds bij hem aankwam, vertelde hij dat hij van de malik (= dorpsheer) had gehoord dat de taliban naar u op zoek was en u zich bij hen moest aanbieden. Zij dachten namelijk dat u geklikt had bij de autoriteiten, want die hadden eerder een talib kunnen doden en een andere kunnen oppakken. Op de dag dat u bij uw oom was, kwam de taliban drie keer naar uw eigen huis met de vraag waar u zich bevond. Zij uitten toen ook doodsb bedreigingen. Ook uw oom werd bedreigd door de taliban. Hij ontving een dreigbrief en hij werd ergens in het dorp in de kraag gevat, eveneens om te vragen waar u was. Deze laatste gebeurtenis deed uw oom besluiten om u weg te sturen met behulp van een smokkelaar.

Na een verblijf van 2 nachten in uw ooms huis reisde u naar [S.], waar u nog één nacht doorbracht, en van daaruit reisde u verder en verliet u Afghanistan. U reisde over land naar Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië en Duitsland en u kwam uiteindelijk terecht in België. U was in totaal 7 maanden onderweg. Op 13 oktober 2021 bood u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban, enerzijds vanwege uw vorige problemen met hen en anderzijds omdat zij zouden denken dat u veranderd bent door uw verblijf in het buitenland.

Sinds uw vertrek komt de taliban heel vaak langs bij uw familie in het dorp; ze vallen hen lastig en dreigen dat ze u moeten overleveren. Ongeveer 5 maanden geleden namen zij uw broer [D.] mee, sloegen ze hem en hielden ze hem gedurende een maand gevangen. De taliban sloeg ook uw kleine broer.

Ter staving van uw verzoek diende u volgende documenten in: de taskara van een van uw jongere broers, een foto van [D.] na zijn verwondingen en een aantal foto's van uzelf in Afghanistan, waaronder één in het bijzijn van twee van uw broers. Uw advocaat maakte op 31 maart 2023 nog een aantal documenten over via e-mail, te weten uw eigen taskara, de taskara van [T.G.] en zijn Belgische verblijfstitel. Alle door u neergelegde stukken betreffen kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stelt het CGVS vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft

gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering en verdwijning van uw vader (CGVS p.12-13). Deze feiten vloeien immers integraal voort uit het asielrelaas van uw broer [T.G.], dat volledig bedrieglijk bevonden werd door het CGVS. De redenen waarom het CGVS tot deze conclusie kwam staan beschreven, en kunt u lezen, in zijn weigeringsbeslissing (van de vluchtelingenstatus) waarvan er een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uw broer tekende geen beroep aan tegen deze beslissing waardoor deze kracht van gewijsde heeft. Wel dient te worden aangestipt dat u tijdens uw initiële interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat uw vader "sinds 13 maanden" vermist raakte – wat zou overeenkomen met januari 2021 (zie verklaring DVZ, vraag 13) – terwijl hij volgens [T.G.] zelf reeds werd vastgehouden op de dag van zijn vertrek in hamal 1399 oftewel in maart-april 2020 (zie CGVS 20/20177 p.10, p.26 in map 'landeninformatie' adm. dossier). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van de vertrekmotieven uw broer. Het feit dat u zelf blijft vasthouden aan zijn relaas en zegt dat hij eerder Afghanistan moest verlaten door problemen met de taliban naar aanleiding van een spel cricket (CGVS p.11-12), kan in ieder geval niet overtuigen en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid al bij voorbaat.

Het gegeven dat [T.G.] in der tijd wél de subsidiaire beschermingsstatus verwierf, betekent overigens niet dat aan u automatisch ook een beschermingsstatus moet worden toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De asielprocedure heeft immers niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, maar wel om na te gaan of er sprake is van internationale bescherming.

Voor wat betreft uw eigen problemen met de taliban, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen daarover ongerijmd, weinig aannemelijk en op verschillende punten zelfs tegenstrijdig zijn gebleken:

Om te beginnen is het opmerkelijk dat u 's nachts een gezin vervoerde met uw riksja. De door u geschetste context in uw dorp leek immers absoluut niet gunstig om dat te doen. Zo verklaarde u dat u en de andere chauffeurs na 5 uur in de namiddag niet mochten rijden omdat jullie anders problemen konden krijgen met de taliban of door hen opgepakt worden (CGVS p.17). U wees ook op de slechte veiligheidssituatie, waarbij u preciseerde dat de gevechten tussen de taliban en de overheid altijd 's avonds begonnen (CGVS p.6-7). Dat u er in die omstandigheden voor koos om 's nachts een gezin van maar liefst 6 personen naar een ander dorp te vervoeren (CGVS p.18-19), wat moet gemaakt hebben dat u erg opviel, en bewust met hen allen door de taliban kon worden gevat of in een gevecht verzeild raken, lijkt weinig waarschijnlijk. Temeer deze mensen in wezen gewoon vervoer zochten om naar een huwelijksfeest te gaan (CGVS p.15, p.18), en het dus niet ging om een noodgeval of een andere dringende situatie. Uw verklaring dat u 'genoodzaakt' was om naar dat huwelijksfeest te rijden, kan dan ook niet worden gevolgd (CGVS p.18).

U vertelde verder dat er later enkele talibanleden werden gedood en opgepakt door het leger, en dat de taliban dacht dat u informatie zou hebben doorgespeeld waardoor dit mogelijk bleek. U hoorde dat van uw maternale oom, die dat op zijn beurt vernam via de malik (CGVS p.22). Vooreerst lijkt het al vrij vergezocht dat de taliban u daarvan verdacht louter omdat enkele leden van hun groepering u 's nachts waren tegengekomen. U verklaarde immers dat deze personen gewoon op de hoek van de algemene weg stonden (CGVS p.20), geen verstopplaats dus maar wel een vrij zichtbare en open locatie die de overheid gemakkelijk zelf had kunnen opmerken. Ook de taliban moet deze bedenking logischerwijze gemaakt hebben. Bovendien haalde u, buiten de problemen van uw broer [T.G.] die niet geloofwaardig werden bevonden (zie supra), geen andere, eerdere problemen met de taliban aan die zouden kunnen verklaren waarom zij u plots zouden beginnen verdenken van spionage. Dit terzijde, stelt het CGVS vast dat u over de gedode en gearresteerde talibs vrijwel niets wist te vertellen: "Ik weet niet wie er exact opgepakt werd en wie er gedood is geweest. Ik weet ook niet of mijn dorpeling – die lid van de taliban was – opgepakt werd of gedood werd" (CGVS p.23). Desgevraagd kon u ook niet uitweiden over de plaats van deze overheidsoperatie ("Zijn zij opgepakt geweest waar zij stonden? Werden zij in de val gelokt door het leger? Zaten zij neer? Bewogen zij zich voort? Dat weet ik niet"), noch over de timing ervan ("ik weet niet wanneer zij werden opgepakt, daar kan ik niets over zeggen") (CGVS p.23). Niet alleen lijkt het onwaarschijnlijk dat uw oom en de malik zo weinig details gaven over deze gebeurtenis en u zich blijkbaar niet verder zou hebben geïnformeerd hierover, ook zijn uw vage beschrijvingen in tegenstrijd met uw eerdere relaas. Bij DVZ en tijdens uw spontane relaas op het persoonlijk onderhoud verklaarde u namelijk

nog dat het net die talibanleden die u hadden tegengehouden langs de weg, waaronder ook uw dorpeling, waren die diezelfde avond gearresteerd werden (CGVS p.15; zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Een gelijkaardige vorm van tegenstrijdigheid blijkt uit uw verklaringen over de manier waarop de malik uw oom inlichtte over deze arrestatie. Hoewel u bij DVZ duidelijk had aangegeven dat de malik bij uw oom langsging om hem dat te gaan vertellen (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), bleek u ten aanzien van het CGVS plotseling in het ongewisse hierover: "of hij [mijn oom] nu gebeld werd door de malik, of de malik naar zijn huis is gekomen om dat te vertellen, of als hij naar de malik zijn huis werd uitgenodigd, dat weet ik niet" (CGVS p.22). Dit is opnieuw erg merkwaardig. Hetzelfde kan worden gezegd van uw beschrijvingen over de wandeltocht van uw huis naar dat van uw oom. Gevraagd of u onderweg problemen kende, noemde u er geen op en beschreef u dat u zich 'heimelijk' naar daar begaf: "ik had een lange sjaal rond mij gedaan en als iemand 'salaam' of 'hallo' zei, dan zei ik 'hallo' zonder te stoppen en liep ik door" (CGVS p.24). Met dit antwoord leek u echter te vergeten dat u eerder had aangegeven dat uw oom u eerder aan de telefoon enkel vroeg om naar zijn huis te komen en hij u, pas toen u bij hem aangekomen was, vragen begon te stellen over uw eventuele eerdere problemen met de taliban (CGVS p.24), en hij u pas dáarna inlichtte over het bezoek van de malik (CGVS p.23). Voortgaand op deze versie van de feiten was u dus voor uw aankomst bij uw oom nog niet op de hoogte van het gegeven dat de taliban u zocht en u verdacht van spionage, en houdt het bijgevolg geen enkele steek dat u zich onderweg naar zijn huis vermomde met een sjaal en bewust met niemand sprak. Wederom zijn uw verklaringen niet consistent.

Het raakt trouwens kant noch wal dat u tijdens deze wandeltocht geen vermeldenswaardige problemen kende (CGVS p.24) en dat de taliban u niet kwam zoeken in het huis van uw oom in de periode waarin u bij hem verbleef (CGVS p.26). U beschreef immers zelf dat de taliban ondanks de overheidsaanwezigheid wel degelijk uw dorp kon betreden 'zoals kinderen van geesten' (CGVS p.7); ook uw verklaring dat zij volgens u effectief naar uw huis zijn gekomen en zij ook uw oom aanspraken in het dorp toont aan dat dit mogelijk was. Het huis van uw oom ligt bovendien in hetzelfde dorp waar u woonde (CGVS p.6). Indien de taliban werkelijk naar u op zoek was en zij daarvoor zelfs uw familie lastigvielen, dan moet het huis van uw oom een erg voor de hand liggende plaats geweest zijn voor hen. Dat zij u daar niet kwamen zoeken in de periode waarin u zich daar bevond, is dan ook niet geloofwaardig, net zoals het gegeven dat u evenmin noemenswaardige confrontaties met de taliban kende in de directe nasleep van de arrestatie van de talibs (CGVS p.15). Die gebeurden immers op dezelfde avond van uw riksjarit naar het huwelijksfeest (zie CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en in de twee dagen daarop volgend ging u niet werken en was u de hele tijd thuis, zo verklaarde u (CGVS p.23). Daarbij lijkt het wel erg toevallig dat de taliban net op de avond dat u naar uw oom ging plotseling drie keer langs kwam aan uw eigen huis, en dit met de boodschap: "jouw zoon moet aanwezig zijn, anders gaan we hem doden" (CGVS p.24-25). Dit bijzondere toeval wordt echter overschaduwd door ongeloofwaardigheid, gelet op uw verklaringen over het verloop van deze bezoeken. Zo verklaarde u dat de taliban enkel aan de deur bleef staan en niet binnen kwam in uw huis, wat geen enkele steek houdt indien zij u zochten. Van een grootschalige groepering als de taliban mag men in dat geval toch op zijn minst een zoekactie verwachten in uw huis (en overigens ook in dat van uw oom). Dat zij toen zo passief en weinig daadkrachtig optraden, maar dan wel meer dan anderhalf jaar na uw vertrek uw jongere broer zouden hebben ontvoerd (CGVS p.7), kan evenmin overtuigen en toont eens te meer aan dat u in wezen een bedrieglijk relaas naar voren brengt.

Voorts moet worden vastgesteld dat u zichzelf tegensprak over de timing van de gebeurtenissen in uw relaas. Zo beweerde u eerst dat u '3 à 4 dagen' voor uw vertrek de passagiers naar het huwelijksfeest had gebracht (CGVS p.18). Diezelfde nacht werd u door de taliban tegengehouden langs de weg. Bij verdere bevraging preciseerde u dat, 2 dagen nadat u door hen werd tegengehouden, uw oom u informeerde dat de taliban naar u op zoek was, u vervolgens nog 2 nachten in het huis van deze oom bent verbleven en u op deze tweede nacht vertrokken bent vanuit zijn huis (CGVS p.24). U voegde daar later nog toe dat uw oom, tijdens uw verblijf bij hem, in het dorp in de kraag werd gevat, en hij naar aanleiding van dit incident besloot dat u moest vertrekken, hetgeen u dan deed diezelfde nacht (CGVS p.26). Deze verklaringen klemmen echter met wat u liet optekenen tijdens uw initiële interview bij de DVZ: "mijn oom regelde alles met een smokkelaar en vier dagen later ontvluchtte ik Afghanistan" (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en waaruit aldus blijkt dat u toch een stuk langer bij uw oom verbleven zou hebben, en dat zijn besluit om u te laten vertrekken al eerder was vastgelegd dan u later beweerde. Gezien de snelle escalatie van de zaken in een relatief kort tijdsbestek kan nochtans worden verwacht dat u duidelijker kunt zeggen in hoeveel dagen die zich afspeelden, en dat uw verklaringen hierover op zijn minst eenduidig zijn.

De som van voorgaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtaanleiding en bijgevolg evenmin aan de ontvoering van en geweldplegingen op een van uw jongere broers.

U haalde tot slot nog aan bij terugkeer de taliban te vrezen, omdat zij (onterecht) zouden denken dat u veranderd bent. Gepeild naar de reden waarom de taliban zou denken dat u veranderd bent kon u, pas na driemaal doorvragen, een concreet antwoord geven en verwees u enkel naar het feit dat uw uiterlijk of baard zou veranderd zijn. U haalde eveneens aan dat u in België sigaretten rookt (CGVS p.16). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw (gebrek aan) baarddracht en rookgedrag deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Gelet op al het bovenstaande maakt u geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk en komt u niet in aanmerking voor de hoedanigheid van vluchteling.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw eigen taskara bevestigt enkel uw persoonsgegevens, die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. Wat de foto's betreft, moet worden opgemerkt dat vier van de vijf louter portretten zijn van uzelf. Op de vijfde foto bent u naar eigen zeggen te zien met uw jongere broers en u diende ook de taskara van een van hen in. De taskara van uw oudere broer in België diende u eveneens in, alsook zijn Belgische verblijfstitel. De stukken ondersteunen weliswaar uw verklaringen over uw familiesamenstelling. Dat een van uw jongere broers door de taliban werd ontvoerd en aangevallen na uw vertrek, hetgeen u probeert te staven aan de hand van een andere foto waarop deze te zien is in een ziekenhuisbed met een verband rond zijn arm en hoofd, kan daarentegen niet worden aangenomen. Dergelijke foto's kunnen immers eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn, of zelfs bewerkt of geënsceeneerd zijn. Zij hebben bijgevolg enkel waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

De opmerking in de e-mail van uw advocaat d.d. 31 maart 2022, namelijk dat u wenst te preciseren dat u door de taliban werd tegengehouden in de zomer van 2021 kort voor de machtsovername, kan in wezen niets veranderen aan de hierboven beschreven vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om

het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (district Qarghayi, provincie Laghman). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio- economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt verder niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het geteendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Verzoeker heeft op 29 december 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota neergelegd. Hij heeft hierbij een inschrijvingsattest inzake het volgen van lessen Nederlands en drie loonfiches, die toelaten vast te stellen dat hij in België als keukenhulp werkte, gevoegd.

Op 10 januari 2024 heeft verweerder aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het recht op een eerlijke administratieve procedure".

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel verweerder verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord door verweerder. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu

machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De bewering dat verweerder niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Gezien de wijze waarop de bestreden beslissing is tot stand gekomen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat de procedure niet eerlijk verliep.

Verzoeker stelt daarnaast in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker stelt dat verweerder onterecht geen geloof hecht aan zijn relaas dat zijn vader door de taliban werd ontvoerd en vervolgens verdween. Hij verduidelijkt evenwel niet waarom hij meent dat dit aspect van zijn relaas relevant is en de gebeurlijke vaststelling dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat de ontvoering van zijn vader ongeloofwaardig is enige impact kan hebben op de conclusie dat hij niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging te hebben. De voorgehouden ontvoering en verdwijning van verzoekers vader laat op zich immers geenszins toe te oordelen dat verzoeker zelf wordt vervolgd. Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker aangaf na het zogenaamde verdwijnen van zijn vader zijn woonplaats initieel niet te hebben verlaten en dat hij er bleef werken als riksrijder. Uit zijn houding blijkt dat hij, na de voorgehouden verdwijning van zijn vader, zelf niet echt een vrees had om te worden vervolgd.

Daarnaast moet, ten overvloede, worden gesteld dat verzoeker niet betwist dat hij de zagezegde ontvoering van zijn vader op een heel ander tijdstip situeert dan zijn broer. Zijn toelichting dat hij *“slecht met datums [is]”* en dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hij minderjarig was toen *“de [...] feiten gebeurden”* wijzigt hieraan niets. De Raad wijst er tevens op dat verzoeker de ontvoering situeerde in januari 2021 op een ogenblik dat hij dus reeds negentien jaar oud, en bijgevolg meerderjarig, was en er mag worden verwacht dat hij een ingrijpende gebeurtenis – zoals de ontvoering of de plotse verdwijning

van een nauwe verwant – exact in de tijd kan situeren. Het feit dat verzoeker en zijn broer de voorgehouden ontvoering van hun vader op een compleet ander tijdstip plaatsen – verzoekers broer situeert deze in maart of april 2020, dus toen verzoeker ook al meerderjarig was – laat toe dit deel van zijn relaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Verweerder heeft zich ook niet, zoals verzoeker stelt, uitsluitend gebaseerd op de door verzoekers broer afgelegde verklaringen, maar heeft ze vergeleken met deze van verzoeker zelf en vastgesteld dat deze verklaringen niet overeenstemmen. Waar verzoeker nog stelt dat hij zich waarschijnlijk heeft vergist inzake de datum en lijkt te willen aangeven dat het tijdstip dat zijn broer opgaf inzake de verdwijning van hun vader correct was, kan de Raad enkel stellen dat aanpassingen in het asielrelaas, nadat inconsistenties zijn vastgesteld, dit relaas niet plots geloofwaardig maken. Verzoekers bemerking dat zijn broer heeft nagelaten om de beslissing waarbij hij niet werd erkend als vluchteling aan te vechten, omdat hij was bevreesd dat hem in beroep ook de subsidiaire beschermingsstatus zou worden geweigerd, impliceert niet dat verweerder verkeerd stelde dat er een definitieve beslissing is inzake voormeld verzoek om internationale bescherming waarbij verzoekers broer niet werd erkend als vluchteling. Het gegeven dat zowel verzoeker als zijn broer beweren dat hun vader is ontvoerd houdt, gelet op het feit dat er een belangrijke tegenstrijdigheid is, niet in dat hun relaas omtrent wat met hun vader zou zijn gebeurd een correcte weergave van de realiteit is. Het feit dat verzoeker bijna geen informatie kan verstrekken omtrent de zogenaamde ontvoering van zijn vader – hij kon immers ook niet zeggen waar zijn vader precies in het dorp was toen hij zou zijn meegenomen en of er hierbij nog andere mensen aanwezig waren – draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Indien zijn vader effectief werd ontvoerd, dan kon toch worden verwacht dat verzoeker hieromtrent zoveel mogelijk basisinformatie zou verzamelen en meer gedetailleerde inlichtingen zou kunnen verstrekken.

De uiteenzetting van verzoeker dat hij ervoor opteerde 's nachts personen met een riksja te vervoeren omdat het vrienden betrof en hij geld nodig had, leidt niet tot het besluit dat verweerders argumentatie dat het niet geloofwaardig is dat hij een nachtelijke rit zou ondernemen, terwijl hij wist dat dit gevaarlijk was en er geen sprake was van een noodgeval, onredelijk is. Het voorval dat volgens verzoeker aan de basis ligt van zijn problemen in Afghanistan, met name het gegeven dat hij bij een nachtelijke rit werd tegengehouden door leden van de taliban, die vervolgens werden gedood of opgepakt door toenmalige regeringstroepen, is geenszins aangetoond of geloofwaardig. Bovendien maakt verzoeker, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat hij op een bepaald ogenblik staande zou zijn gehouden door leden van de taliban en deze hem er zouden hebben op gewezen dat hij 's nachts niet buiten mocht zijn, hoe dan ook niet aannemelijk dat deze leden van de taliban vervolgens werden gedood of opgepakt en dat hij ervan zou worden verdacht hen te hebben verraden. Verweerder stelde op goede gronden dat het vergezocht is dat de taliban verzoeker ervan zouden verdenken informatie aan het leger te hebben doorspeeld omdat hij eens staande zou zijn gehouden door leden van de taliban.

De Raad merkt ook op dat verzoeker zijn verhaal nogmaals wijzigt. Hij houdt nu voor dat hij de vraag om te verduidelijken wie de leden van de taliban waren die werden opgepakt of gedood door het leger en waar dit gebeurde niet goed verstond. De vragen die verzoeker werden gesteld waren nochtans zeer duidelijk. Hij stelt tevens dat hij heeft gesteld dat het "*misschien*" de leden van de taliban waren die hem staande hielden die werden gearresteerd en dat het dus niet zeker is dat het om deze personen gaat. Verzoeker stelde tijdens zijn eerste gehoor, op 10 februari 2022, echter zeer helder dat de avond waarop hij werd tegengehouden door de taliban "*deze drie of vier Talibanleden werden gearresteerd*". Toen werd dus duidelijk aangegeven dat het de leden van de taliban waren die hem controleerden die werden opgepakt of gedood. Tijdens zijn gehoor op 14 maart 2023 verklaarde hij dat hij niet wist wie er exact werd opgepakt en gedood en dat hij dus niet kon verduidelijken of de dorpeling die lid was van de taliban – waarmee hij het duidelijk had over Z. – werd opgepakt of gedood. Hij liet hiermee verstaan dat hij de precieze identiteit van de verschillende leden van de taliban die werden opgepakt of gedood niet kende. Hij gaf evenwel niet aan dat het ging om andere personen dan deze die hem staande hielden. Hij stelde bovendien uitdrukkelijk niet te weten of zij werden opgepakt op de plaats "*waar zij stonden*". Hiermee heeft verzoeker nogmaals aangegeven dat wel degelijk om dezelfde personen ging. Heden verduidelijkt verzoeker te weten dat Z. de leider van de taliban in zijn dorp is geworden, wat dus inhoudt dat hij wist dat Z. niet werd gedood, en betoogt hij dat het mogelijk is dat het andere personen dan deze die hem 's nachts controleerden waren die door de toenmalige regeringstroepen werden opgepakt en gedood. Door zijn verhaal steeds aan te passen zorgt hij er niet voor dat het plausibeler wordt en toont hij niet aan dat verweerder enige appreciatiefout beging. Tevens kan niet worden ingezien waarom de taliban zich zouden richten tot verzoeker wanneer de personen die werden opgepakt of gedood "*misschien*" andere personen zouden zijn dan diegenen die hij 's nachts zag en die dus geen enkele band met hem zouden hebben.

Verzoekers bewering dat hij een beetje verward was toen verweerder hem vroeg op welke wijze zijn oom hem in kennis zou hebben gesteld van de arrestatie van leden van de taliban en dat hij wil terugkomen

op de verklaringen die hij hieromtrent bij verweerder aflegde laat ook niet toe zijn verhaal als geloofwaardig te beschouwen.

Verweerder heeft ook op goede gronden gesteld dat, indien de taliban werkelijk naar verzoeker op zoek waren, er mocht worden aangenomen dat zij hem ook zouden hebben gezocht bij zijn oom, die in hetzelfde dorp verbleef. Verzoekers betoog dat hij slechts kort bij zijn oom verbleef verandert hieraan niets.

Het vastgestelde verschil tussen de verklaringen die verzoeker tijdens een eerste en een tweede gehoor aflegde, inzake het precieze tijdstip waarop hij bij zijn oom vertrok, verdwijnt verder niet doordat verzoeker duidt dat hij één versie van zijn relaas wil verduidelijken.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegde en zijn betoog niet leidt tot het besluit dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat zijn relaas niet geloofwaardig is.

De door verzoeker aangebrachte stukken laten niet toe anders te besluiten.

Verzoeker voert nog aan dat hij Afghanistan op jonge leeftijd verliet, dat hij al een lange periode in Europa is en dat hij zich goed heeft geïntegreerd in België. Hij benadrukt dat ook verwesterde personen een doelwit van de taliban zijn en verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad en een verslag van ASYLOS.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoekers toelichting, met verwijzing naar rechtspraak en een rapport, dat in een aantal gevallen personen die, na een verblijf in het buitenland, naar Afghanistan terugkeerden problemen ondervonden leidt niet tot een ander besluit. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in Europa en door te beweren dat hij goed geïntegreerd is – hetgeen niet zonder meer kan worden afgeleid uit het feit dat hij zich inschreef om Nederlandse lessen te volgen en dat hij was tewerkgesteld als arbeider in een restaurant – toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er een sociaal netwerk heeft, dat hij er naar school ging, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij in België geen traditionele Afghaanse kledij draagt, dat hij heden geen baard heeft, dat zijn haarsnit modern is en dat hij sigaretten rookt effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kleding- en haarstijl en zijn rookgedrag moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze

opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een politieke of religieuze overtuiging heeft waardoor hij het risico loopt om te worden vervolgd of dat hem een dergelijke overtuiging kan worden toege-schreven.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker stelt ernstige schade te vrezen omwille van zijn verzet tegen de taliban. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij ooit enige daad van verzet zou hebben gepleegd. Door te verwijzen naar zijn profiel en zijn afkomst toont hij ook niet aan dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar wat reeds werd gesteld, moet worden aangegeven dat verzoeker immers niet aannemelijk maakt dat hij een profiel heeft waardoor hij in de kijker zou lopen bij leden van de taliban en een loutere verwijzing naar zijn afkomst laat ook niet toe tot deze conclusie te komen.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023, blz 34) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uiteenzetting van verzoeker dat uit recente verslagen blijkt dat er nog een beperkt aantal incidenten – waarbij het voornamelijk gaat om doelgericht geweld – in deze provincie plaatsvonden in 2021 en 2022, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gelet op het feit dat de Raad in het bezit werd gesteld van de nodige informatie om te beoordelen of verzoeker in Afghanistan, en meer specifiek in de provincie Laghman, het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld en nu uit deze inlichtingen blijkt dat dit niet het geval is, is er ook geen reden om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker herinnert er ook nog aan dat hij een broer heeft aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekers broer de subsidiaire

beschermingsstatus werd toegestaan omdat op het ogenblik dat diens verzoek om internationale bescherming werd onderzocht, in juni 2021, er wel nog sprake was van een ernstig risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de provincie Laghman. De veiligheidssituatie is ondertussen in positieve zin geëvolueerd, zodat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan zijn broer.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder onzorgvuldig optrad of de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus. Een schending van de artikelen 48/5 tot 48/9 wordt evenmin aangetoond.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK